

Zaslal: út, 5. říjen 2004, 22:13 Předmět: Tvorba vesmírů

Když se ti podaří zkoncentrovat hmotu zcela určitým způsobem, může vzniknout kolapsar jehož prostoročasová geometrie odpovídá např. Reissnerovu – Nordstromovu, či Kerrovu řešení, **Tato řešení jsou stále a stále a stále modifikacemi Newtona, tedy modifikace „interakce“ hmoty a časoprostoru, různě zakřiveného, tedy s t á l e vztahy tří veličin m – hmota ; x – délka ; t – čas.** No to zní, jako byste vůbec nechápal, ten zcela zásadní rozdíl, mezi Newtonovou mechanikou a obecnou teorií relativity. No, o to právě jde. Ani příroda nechápe a nevnímá ten rozdíl. Rozdíl jsou jen „čísla“ a „lidské hodnocení vztahů mezi veličinami“. Newton přeci vůbec neznal pojmy jako „prostorčas“, „zakřivený prostorčas“, „interakce hmoty s prostorčasem“. Ani příroda to nezná, vůbec neví co to je hybnost, potenciál, tok energie atd. ona zná jen v z t a h y mezi svými třemi veličinami m – hmota ; x – délka ; t – čas U Newtona byl prostor scénou nezávislou na veškerém dění v něm, s neměnnou geometrií, které byla navíc dokonale plochá – eukleidovská – sahající až do nekonečna. To je pouze výklad lidských mozků. Příroda vůbec neví co to je „pot koně“ . Ona pouze ví : $m \cdot a \cdot x / x^3$ a my tomu říkáme „hustota energie v objemu“....a před Newtonem to nevěděl ani Platon a přesto příroda „realizovala“ relativitu...a dnes příroda realizuje ještě jiné „pojmy lidského pocitu“ z prohlídky rovnice o kterých ještě nemáme potuchy a...a přesto ty vztahy tří veličin v přírodě jsou. Čas si plynul rovněž nezávisle na čemkoliv. Chyba. Čas na této planetě má „jisté nutné tempo odvíjení této dimenze“...tak jako je na fotonu „jisté tempo odvíjení časové dimenze“ a tak jako je „jisté tempo odvíjení na raketě co vyletěla ze Země a za časový interval si letí relativistickou rychlostí – s tempem dilatovaným vůči nám. O žádném vzájemném ovlivňování prostoru, času a hmoty v nich obsažené nemůže být v Newtonově mechanice ani řeč. Naprostá chyba. Pouze pan Newton to nevěděl „co je obsaženo“ ve vztahu tří veličin tak jak je on napsal na papír. Zdůrazňuji slovo vztahy veličin..., vyjádřené nějakou matematikou → a těch může být mnoho. Může-li jich být mnoho, pak se domnívám, že „lineární“ vyjádření vztahů neřeší genezi vesmíru. A nelinearita by zašla do nekonečných možných řešení. Proto asi má vesmír právě to jedno >počáteční pravidlo< k řešení dalších vztahů veličin tj. pravidlo parabolické rovnováhy jakožto řešení originální, jediné. To umožňuje vývojové střídání symetrií s asymetriemi. Linearita → vede k zákonům zachování a ta jsou zákonmi „z lokality“, jsou to umělé rovnováhy fyziků. V globálním c e l é m vesmíru však princip zachování neexistuje, nýbrž naopak existuje „princip horkého bramboru“ tj. princip střídání symetrií s asymetriemi. Nic není v globálním vesmíru v rovnováze, to je pouze idea, a to idea fyziků. RNDr. Vojtěch Ullmann říká, že vědomě zachází s gravitační nelinearitou tak, že rovnice gravitace linearizuje derivacemi, linearizuje křivost do „lokálního tvaru-stavu“, tedy na křivé trajektorii vybere tak malý úsek, že o něm (pod drobnohledem) prohlásí „matematicky“, že křivost je tak malá, že je to tečna – přímkou –linea. Gravitační převádí do lineárních členů, sčítanců přispěvatelů do rovnice rovnováhy.

Všechno je to švindl na PRINCIPU. Opakuji : veškerá „složitá“ řešení Kerrů, Reissnerů, de Sitterů, Riemanů a jiných jsou jen modifikace „obyčejného“ Newtona – což je základní princip gravitace. To je přeci holý nesmysl. Řešení Kerrů, Reissnerů, ... , jsou řešením Einsteinových rovnic gravitačního pole a nikoliv Newtonových. Newtonovy rovnice vyřeší (slovo „vyřeší“ je zavádějící. Papuánc je také v y ř e š í po důkladném naučení se 114ti kroků nazpaměť . Přesně to je ono, že „vyřešit“ je logický pojem člověka „co vidí pod předloženým pojmem“ . My lidé vidíme >pot koně když táhne bryčku do kopce< ...příroda to vidí jinak : ona napíše pomocí tří veličin nějaký vztah jejich mezi sebou. Pochopte, že Newtonové, Einsteinové, Kerrové pouze modifikují „na papír“ tři písmenka, tři veličiny a jejich vztahy a my lidé „mozkem“ vnímáme v z t a h y , tedy to „co to udělá“ napíši-li ty vztahy jinou symbolikou ; „co to udělá“ v mém mozku....a co to udělá v přírodě. každý studentík prvního semestru fyziky a nic takového jako červí díry a strhávání prostoročasu rotujícími soustavami z nich rozhodně nevyplývá. Studentík ani Papuánc ani Platon to mozkem na papíře nevidí...vidí počáraný papír souborem znaků ... až stovek znaků...které vlastně jsou pořád jen ony tři veličiny / se svými dimenzemi /. Pokud dostanu od Boha předpis -princip –typ rovnice, dokážu napsat celou fyziku-vesmír pouze ve veličinách (možná třech, možná i dvou) a k nim přiřazených číslech abych popsal všechny stavy až po DNA. Ale i dnešní fyziku se stovkami symbolů lze přepsat celou vědu do tří veličin a bude to platit. I když pro slabá gravitační pole souhlasí přibližně s pozorováními a lze tedy pomocí nich např. navádět automatické sondy na oběžnou dráhu okolo planet, u silných gravitačních polí, jakým je již např. pole v blízkosti Slunce, nebo při přesných měřeních typu GPS, naprosto

selhávají a musí být chtě nechtě nahrazeny Einsteinovými rovnicemi. To je pouze oprava, korekce....číselná korekce. Veličiny v Newtonovi i v Einsteinově geometrodynamice jsou stejné a stejné budou V PRINCIPU furt. Jen lidský mozek to jinak dešifruje...pot koně... Řešení Einsteinových rovnic je na rozdíl od těch Newtonových značně komplikované, lidským mozkiem, na papíře pro Papuánce je to stále přehazování vidlemi tří veličin...(byť se musí dodržovat pravidla a zákony). Proto také říkám, že při big-bangu zahájilo První Parabolické Pravidlo, označím ho zkratkou PPP, a pak následovala geneze dalších pravidel – zákonů. V $t = 0$ neexistovalo pravidlo o slučování kyselin se zásadami na soli....a neexistovalo pravidlo přenosu kyslíku hemoglobinem aniž by se buňka sama spálila..atd. atd. atd. Postupně jak ve vesmíru narůstaly kombinace složitosti hmotových struktur, tak také narůstalo-rodilo se množství pravidel a zákonů. takže jej našli tito chytrí pánové s množstvím titulů před jmény i za jmény, až řadu let, po jejich zveřejnění. Do dnešní doby se při tom, podařilo nalézt jejich obecné řešení jen pro ty nejjednodušší hmotné systémy. Další chyba ostatních myslitelů je v tom, že gravitační konstantě coby číslu „přiřadili“ rozměr ten a právě ten, aby rovnice byla lineární. Proč ? Co když gravitační konstanta má „svůj“ rozměr ?? Gravitační konstanta má přesně takový rozměr, jaký vyplývá z jejího místa v Newtonových rovnicích. Pane Davide, pokuste se přemýšlet hlouběji. Dám příklad : rovnice(1) $7.a = 2k.(17b - 5 b)$ je lineární anebo kvadratická ? Asi i bez přemýšlení mi namítnete : podle toho co dosadím za to k . Dosadím-li za něj pouze číslo, je rovnice lineární. Dosadím-li za něj nezávislou proměnnou -bud' a nebo b , pak je to už parabola čili rovnice nelineární. Takže i v rovnici gravitace Newtonově, kde figurují tři veličiny a konstanty, záleží na tom co dosadím za G-konstantu, zda jen číslo anebo i číslo s veličinou. Měním tím d r u h rovnice, měním tím stav vztahů těch tří veličin. Čili když fyzikové napíší : $G = c^2 \cdot x / m$, tak pochopitelně „musí“ konstanta G ((číselná konstanta)) na levé straně rovnice „zdědit“ rozměr ten co je na pravé straně, aby rovnice byla rovnicí lineární... metr natřetí lomeno sekunda nadruhou krát kilogram se rovná totéž : metr natřetí lomeno sekunda nadruhou krát kilogram → lineární vztah veličin.

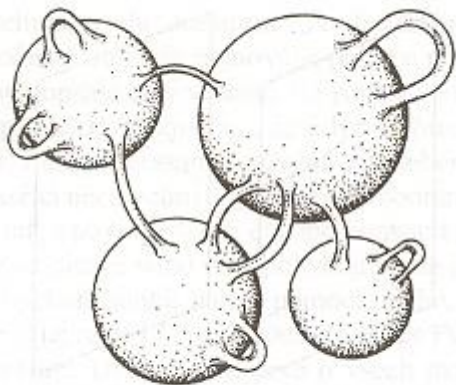
Ale pokud za „G“ dosadím číslo a ještě veličinu navíc, třeba $G = 2/c$, pak už ten Newton nebude mít na levé straně to co na pravé a nastane něco nepochopitelného, nastane vztah nelineární, parabolický(2) → $A^2 = (2/B) \cdot B^2$... a bylo by to nepochopitelné pokud bych ještě navíc neprovedl substituci za „písmenko m“. Provedu-li substituci a tedy i hmotu vyjádřím pomocí veličin dimenzí délkových a dimenzí času, pak dostanu rovnici o dvou neznámých, dvouveličinový vztah...jako je třeba rovnice(2).

Tedy : Nemusí platit výrok, že gravitační konstanta má ten rozměr jaký jí vyplývá z gravitačních rovnic. Bude-li mít „jiný rozměr“, bude ta gravitační rovnice p o u z e jiným typem rovnice a budeme muset najít a obhájit „proč má takový tvar“ a proč má „G“ i svůj rozměr. Je to konstanta úměrnosti vyjadřující sílu, (sílu...pot koně, cítí a vnímá jen člověk, příroda sílu nevnímá a neví co to je) jakou se přitahují dvě kilogramová závaží, vzdálená od sebe jeden metr. Konstanta nemůže ovlivnit linearitu, či nelinearitu rovnice. Číselné nemůže, ale bude-li „G“ samostatná rozměrová veličina // např. graviton // ... Tuto schopnost má pouze proměnná, jakou je např. kvadratický člen r^2 v Newtonových rovnicích gravitačního pole. Konstanta je konstanta – je to prostě číslo.

Bude-li mít gravitační konstanta >svůj rozměr<, rovněž vyjádřený veličinami m – hmota ; x – délka ; t – čas, ale jinak než co ho v rovnicích „zdědila“, nevznikne lineární rovnice, ale ale můžeme vztah rovnice, po zjištění nové gravitační konstanty, že ona je vlastně sama gravitační veličinou, a rovnice že je parabolická. Pak jistě můžeme ověřit zda taková rovnice koresponduje s přírodou. ((Poznámka : Gravitační konstanta má veličinový rozměr shodný s gravitonem)).

Graviton není veličina. Graviton je hypotetická částice. Pletete si pojmy s dojmy. Pane Davide, ...protože já už v hlavě žiji v tom dvouveličinovém vyjádření vesmíru, tak také už žiji v tom vyjádření gravitonu ve veličinách základních tj.coby vlnobalíček z dimenzí času a délky. Tímto viděním a takovýma očima je pro mě graviton : stav veličin – vlnobalíček z dimenze délkové a časové. U Motlových strunařů je VŠE ze strun i ten graviton. Ale z čeho jsou ty struny ?, to sám vynálezce strun neví. Vibrace >Nic-struny< jsou pak elementy hmoty. Ano,!, bude-li „vibrovat Bůh“ v časoprostoru, tak vibrace jsou v z t a h y dimenze délkové ku dimenzi časové a to už je moje hypotéza, že vlnobalíček dvou dimenzí sestaví-vytvoří hmotové elementy. Částicím lze principiálně přisuzovat prostorové rozměry, ale nikoliv veličinové rozměry. Mícháte tu dohromady hrušky s jabkama. Nemíchám, já už jsem si „rozřešil“ pojmosloví : tj. veličina „Délka“ má tři dimenze

(dílkové) x, y, z . \rightarrow prostor. Prostor není tedy veličina...jak říkáte Vy. A veličina „Čas“ má také tři své dimenze (časová) $t_1 ; t_2 ; t_3$. V tomto duchu pletete hrušky s jabkama Vy. Prostor není veličina. Slovo >rozměr< pak je pojem pro kombinaci veličin (a jejich dimenzí) m – hmota ; x – délka ; t – čas. Prosim nebudte hubatý a já nebudu oplácet. Říkám své názory a za názory bychom neměli se posmívat, urážet, NIKDY, ale názory vyvracet argumenty. Kosmologický člen vnesený do Fridmanových pohybových lineárních rovnice neřeší její převedení do nelinearity-gravitace a tedy neřeší dynamiku vztahů veličin. nebo jejich vzájemné kombinaci (tzv. Kerrova - Newmanova geometrie). Všechna tato řešení Einsteinových rovnic gravitačního pole obsahují červí díry, jakožto tunely spojující jednak různé oblasti našeho vesmíru (tzv. vícenásobná souvislost prostoročasu) a jednak ústící i do vesmírů jiných.



Červí díry vážící různé „vesmíry“ samy se sebou „uchy“ a k jiným vesmírům „hrdly“.

Právě možnost vyfouknutí nového vesmíru skrze uměle nebo přirozeně vytvořenou červí díru vede k velmi lákavé myšlence, že dceřinné vesmíry mohou po vesmírech matečných (či otcovských?) zdědit jejich fyziku.

Ve vizi asymetrie mezi veličinami lze vidět v mé hypotéze takové dva počáteční stavy (kombináčn), že ten náš vesmír po big-bangový je právě stav hmota versus prostoročas ..., přičemž jsme dosud neřekli konečné slovo >jak vypadá onen náš prostoročas< a zda >hmota< může být rovněž z prostoročasových veličin sestrojena vlnobalíčkovým, kombinováním veličin. Pak dceřiný vesmír, je-li vůbec možný – v duchu takové vize – by mohl mít (coby počáteční stav asymetrie mezi veličinami) jinak uspořádaný časoprostor s jinou skladbou veličin zavinutých a nezavinutých a hmotný stav s jinou skladbou kombinací při vlnobalíčkování, podle jiného než parabolického pravidla. Různých teorií gravitace byla v minulosti vytvořena celá řada. Před Newtonem i po Newtonovi, před Einsteinem i po Einsteinovi. Jako příklad lze uvést třeba Brans – Dickeovu teorii gravitace z počátku 60. let minulého století. Co však ve fyzice rozhoduje je vždy pouze a jedině experiment Ten opět zjistí nikoliv jiný PRINCIP gravitace, ale jiné nuance téhož principu... pořád a pořád je to stejný princip \rightarrow vztah hmoty a časoprostorových veličin...jen páni fyzikové píší $r \dot{u} z n \acute{e}$ vztahy a tím „různé gravitace“, princip je nedotřen. a experimentálním sítem v minulosti vždy nejlépe prošla právě Einsteinova teorie gravitace. Když se vám podaří formulovat alternativní teorii, z níž pro začátek vyplyne alespoň správná hodnota pozorovatelného stáčení perihélia Merkura, ohyb slunečních paprsků v blízkosti slunce, gravitační dilatace času mezi zemským povrchem a družicovým navigačním systémem GPS, či strhávání lokálních inerciálních soustav rotujícím gravitačním polem země, které v současné době přesně proměřuje satelit Gravity probe B, pak se jí jistě věda začne vážněji zabývat, (Pane Davide, pochopte, že já neháži do koše současnou fyziku a na stůl nedávám novou fyziku. Já především do současné fyziky, - kterou nezpochybňuji - vnáším nový nápad, tj. odsubstituování písmenka „m“ a zapsání jeho pomocí dvou znaků, potažmo zápis namísto „m“ výraz ze dvou veličin – dvouveličinové vzorce za elementy hmotové (z příslušných dimenzí těch veličin). A při této substituční práci se mi objevují nové úvahy, nové nápady. A jí nejsem 100 Fermilabů s 10 000 zaměstnanci abych dokázal na toto složité téma postavit experiment. Já chci pouze najít několik

přítel, co by mi pomohly „myšlenkově“ vylepšit dvouveličinovou hypotézu, a pak se mohou vymýšlet experimenty. a jistě ji doporučí k publikování i v prestižních vědeckých časopisech.

Pak ale se já domnívám, že jiné pravidlo, jiná matematika než parabolická rovnice vede k inertnímu nehybnému vesmíru v němž nepanují zákony změn. Anebo vede k chaotickému vesmíru-dceřinému, ve kterém se staví náhodná nesystémová libovolná „geneze“ vedoucí do absurdit. Proto si myslím, že jediný možný zákon /který Bůh volil – v nadsázce řečeno/ a vývojové pravidlo pro stavy vesmíru i globální i lokální může být >rovnice paraboly<. ; parabola **“P” = 1** globální, pak vede do mikrosvěta k „lineární aproximaci“- drobnohlednou linearizaci asi nějak, že **„P“ = „P“**. Neumím to lépe vysvětlit. Čili i v tom mikrosvětě, v lokálním místě vesmíru, se rovnováha – symetrie jen blíží linearitě. →Je to vidět ve všech laboratořích, kde stále fyzikové nalézají >další nová narušení symetrií<. To vedlo v minulosti k formulaci velice zajímavé **hypotézy evoluce vesmírů** formulované v 80. letech minulého stol. např. Andrejem Lindem - autorem teorie chaotické inflace - dosud nepřijímanějšího inflačního scénáře vzniku vesmíru, Chaotická inflace je „ neviditelně “ řízená gravitačním pravidlem, tj. parabolickým pravidlem, které je zabudováno do jednoduché hmoty od Big-Bangu až po dnešní DNA, ve všech rovnicích, ve všech interakcích co jimi vesmír prošel. I složité rovnice fyziky přecházející v rovnice chemické a pak rovnice biologie, všechny mají společného jmenovatele – parabolickou rovnováhu, což neznamená, že je to vztah jediný, ale vztah řídicí. Další vztahy hmota versus časoprostor mohou být např. pro evoluce : $x \cdot y = 1^2$ podle které chci popsat vizi stavu proměn hmoty : čím je kombinační stav hmoty složitější, tím té hmoty je ve vesmíru méně a méně..., až to končí u té DNA. Je otázkou zda zesložítování hmotových struktur probíhá v celém vesmíru všude >dominově< anebo pyramidálně. paralelně nebo sériově. Domnívám se že je-li takový vývoj zesložítování struktur pyramidální, že končí zde na Zemi ona jedna „větev“ , „jedna pyramida“ mající svou genezi času. Jiné vývojové geneze odvíjení času vedou do jiných pyramid, ale ovšem i do jiných řešení kombinací hmotových struktur a tím i k jiným >konečným< řešením třeba té DNA. V jiných pyramidách vývoje zesložítování hmotových struktur podle jiné křivky temp toku času se DNA „postaví“ zcela jinak a možná...nikoliv....možná existuje-li jen jedno počáteční zahajovací pravidlo – parabolické a jeden typ geneze odvíjení času, tak prostě nastane jen jedna vývojová pyramida a...a ta končí zde na Zemi. Zde jsme nejsložitější hmotou v celém vesmíru a jinde bytosti nejsou, anebo tam jsou coby „slepé větve“ >naší pyramidy<. I na Zemi jsou slepé větve vývojové těžké pyramid...a ryba „v den zrodu“ byla na vrcholu zesložítování, pak zůstala na slepé větvi a zůstane rybou navěky. Z takové dnešní ryby se už člověk vyvinout nemůže...neb k tomu už „odplynul pyramidální chod času jedné časové dimenze“. ale i dalšími autory, nezávisle na sobě. Tato hypotéza v podstatě říká, že vesmíry, jejichž fyzika dovoluje vznik velkého množství černých a potažmo i červích děr jsou zároveň mimořádně příznivé pro vznik života (mají dostatečnou hustou hmotu, ale nesmí být zas moc veliká, neboť by pak měly příliš malou životnost a tedy nedostatek času pro tvorbu velkého množství červích děr. Musejí mít také přesně 3 velké prostorové dimenze a jednu časovou, atd. ...).

Zkrátka, pouze vesmír, který má velké předpoklady stvořit inteligentní život, Tak to není : Budeme-li brát v úvahu můj hypotetický předpoklad o dvouveličinovém vesmíru /hmota je také postavena ze dvou veličin/ a předpoklad globální nerovnováhy vesmíru podle parabolické závislosti veličin pro střídání symetrií a předpoklad jisté časové rychlosti odvíjení v „této“ vývojové pyramidě (možné nerovnoměrné odvíjení v průběhu dějin této pyramidy), tak při těchto předpokladech je pohled na vznik života opačný. Není „na začátku“ předložen nějaký předpis jak by měl život vypadat pak v r.14,24 miliard let od počátku odvíjení času /v této pyramidě/, ale život prostě bude „kopírovat“ vývojové volby kombinací zesložítování hmotových struktur. Od počátku toku času tedy od počátku „stavby hmotových struktur“ za dodržování prvního počátečního pravidla (PPP) se sestaví nejprve vodík pak helium pak deuterium, pak Mendělejevova tabulka prvků a než Mendělejev se dokončí už se tvoří kyslíčníky atd. a pak čpavek, a pak kyseliny a pak bílkoviny...atd. a to vždy právě proto, že geneze struktur hmotových šla a musela jít „předepsanou cestou“ podle PPP, čili, život v takové linii se teprve sestavoval do jisté své podoby, nikoliv že ta podoba byla „na počátku předložena na papír“ a že vývoj k ní měl směřovat. má shodou okolností zároveň nejvyšší „fitness“ v Darwinovském smyslu tohoto slova, tj. nejvyšší schopnost plodit potomky a předávat svoje „geny“ – svoji fyziku – dceřiným vesmírům. To vede k domněnce, že ač je fyzika právě našeho vesmíru (v té změti nepřeborných možností které si vesmír při svém zrodu mohl zvolit) prakticky nekonečně málo

pravděpodobná, Fyzika tohoto vesmíru není málo pravděpodobná, pouze se to zdá neb kvadratické rovnice nesou nekonečně mnoho elips, nekonečně hyperbol ale jen jednu parabolu a tu vesmír volil. může být tento model přesto v superprostoru tím vůbec nejrozšířenějším, neboť vede k nejvyššímu počtu identických, nebo velmi podobných kopií. A právě jen tento model (či ještě několik málo jeho subspecií) je zároveň jediný slučitelný se vznikem biologického života (srov. antropický princip).

Pochopte, že je špatně položena/sestavena věta (a otázky v ní) : „život by nevznikl, kdyby nebyly vyladěny konstanty, kdyby nebyly nastaveny ty a ty parametry a ty a ty náhody na této planetě, zánik dinosaurů a nuance, které Zemi potkaly“....

Pochopte, že příroda neměla „na počátku“ žádný záměr (ač měla zahajovací pravidlo PPP), aby někdy po nějakých 14,24 miliardách let vytvořila cosi - život **právě v takové podobě** jaký ho kolem sebe vidíme.

Nelze přeci říct : auto, tak jak ho vidíme, jeho verzi a podobu z autosalonu v r. 2004 s poloautomatickými brzdami, pohony na každé kolo, aerobeky, vyhříváním a klimatizací, atd. coby (lidmi) nejmymakanější výrobek na planetě, by nevzniklo kdyby : neexistovalo železo, kdyby neexistoval kaučuk, kdyby byl vzduch hustší mělo by auto jiný aerodynamický tvar, kdyby se nenarodil Edison, Diessel, kdyby nebyly havárie Miki Laudy u F1, kdyby nikdy se nevymysleli svíčky, kdyby lidi bydleli v moři nevznikly by výfukové filtry, kdyby Hooock neobjevil svůj zákon, kdyby se nevyráběly po celé Evropě asfaltové silnice, kdyby neexistovala ropa, kdyby nebyla voda či vzduch, tření, kdyby lidé byli velicí půl kilometru, tak by auta musela být také půl kilometru dlouhá – čili by auta nebyla právě „antropicky“ veliká 4 m jako jsou, a kdyby lidi měli křídla auta by se nevymýšlela, kdyby a a kdyby a kdyby..., tak by prostě ta auta vypadala **naprosto jinak**, nebo vůbec. Čili kdyby nebylo milionů podmínek přírodních i společenských za minulých 300 let, tak by auta z těchto desítek a stovek a milionů podmínek zvaných „kdyby“ prostě auta by nikdy nevznikla.

Takže tak přesně nelze klást otázky a domněnky o životě. Auta vznikla (!) právě taková a taková jak dnes vypadají nikoliv proto, že „tu byly ty podmínky“ právě **pro auto** „se hodící“, a byly splněny, vyhovovaly pro vznik auta, ale proto, že ty podmínky samy byly strůjcem – tvůrcem - stvořitelem „objevení se“ auta. Auto „muselo“ vzniknout právě takové neb podmínky k autu a k takovému autu „cíleně“ vedli. Podmínky jsou řady posloupností kombinačních vývojových proměn symetrií a asymetrií (stavů veličin), které vyústí v „takové auto“. **Kdyby ta realizovaná posloupnost byla jiná, bylo by „jiné auto“**..., ! ! !....byl by prostě ve vesmíru „jiný tvar-podoba“ života. Život tu nebyl předem předepsán, nařízen, naplánován, abychom mohli říci, že by se „tato podoba“ nevyvinula kdyby to a to nebylo. Naopak : to a to, že se tak a tak vyvíjelo, vedlo **k nějaké** složitosti, právě realizované, stále složitější až „to“ vypadalo jako DNA a jako život....právě takový co je kolem nás ; a vyhovující všem vývojovým cyklům, stavům, mantinelům, podmínkám, neb ony byly stavitelem této podoby života právě podle stavů vývojových, realizovaných kroků....a to v poopraveném Darwinově duchu, nikoliv v naprosté vývojové náhodě „náhodným výběrem“, ale výběrem vmezích mantinelů v posloupnosti složitých struktur majících v sobě zabudováno PPP jako řídicí „kontraentropii“.

To zní na první pohled dosti logicky. Tedy až do chvíle, než si uvědomíme, jak strašně vzácný je život ve vesmíru. Kdyby byla pravda to co píšete výše, vesmír by životem přímo překypoval. ?? Naopak, já si myslím, že my lidé na této planetě jsme jediní, jsme jediná nejvyspělejší hmotová genetická kombinace vlnobalčkových struktur v celém vesmíru, jsme na vrcholu pyramidy. A jinde tak daleko nejsou. Setkávali bychom se s ním doslova na každém kroku – na každé druhé planetě. Přesto, že jsme již propátrali celou sluneční soustavu, jinde, než na Zemi se po něm ale dosud nenašly žádné známky. Také v minimálně našem kvadrantu galaxie se dosud pravděpodobně žádný život nevyvinul do inteligentní podoby. To vše svědčí o tom, že dokonce i ve vesmíru, který obsahuje takové fajn atomy, jako je třeba uhlík, se život objevuje jen za velmi specifické souhry ideálních podmínek. Atom nejbližší uhlíku je křemík, avšak, přes jeho absolutní přebytek se na Zemi žádná forma života na bázi křemíku dosud nevyvinula. I to svědčí o tom, v jak vzácném vesmíru to žijeme, a jak vzácní jsme my sami i v rámci tohoto jednoho vesmíru. A co se týče té energie-hmoty vesmíru, ta s hmotností oné počáteční černé díry nikterak nesouvisí. Celková energie jakéhokoliv vesmíru (i toho našeho) je nula, O.K. takže i mrňavá červí díra **může** na druhém konci **expandovat** do obřího vesmíru (**což je změna – projev změny stavů ... a tedy změna symetrie v asymetrii a naopak**) jako je ten náš, aniž by byl při tom

porušen nějaký zákon zachování. (zákon zachování PPP tj. zákon, >pravidlo horkého bramboru< porušeno není) To co se z té červí díry primárně vyfoukne je de facto pouze samotný prostoročas. Hmota se v něm objeví až coby důsledek zákonů zachování celkové energie (tj. klidové a vazebné) v kvantových polích. Hmota „se objeví“ ve vesmíru, ano, ale jako důsledek nezachování symetrie... tedy jako důsledek asymetrických rovnováh hmoty a časoprostoru zbytkového. OK.

Zaslal: čt, 7. říjen 2004, 10:44

Ona otázka nestojí ani tak zda červí díry existují (OTR je zkrátka předpovídá), ale spíše nakolik jsou stabilní vůči kvantovým perturbacím. Pokud skrz neprojde ani jediná elementární částice či struna, aniž by se za ní (či dokonce pod ní) okamžitě zbortil Einstein - Rosenův most, pak nemá smysl o červích dírách a paralelních vesmírech vůbec hovořit. Pokud neprojdou jen kosmické lodi s živými pozorovateli na palubě, pak je vše v pořádku, neb fyzikálně vůbec nic nebrání vytvoření dceřiných vesmírů, ačkoliv se žádný Startrek konat nebude. Ony hypotézy paralelních vesmírů, či "baby universe" mají dokonce jistý potenciál předpovědět velikosti základních fyzikálních konstant. Tak např. tato hypotéza dává odpověď na otázku, proč je pozorovaná **velikost kosmologické konstanty** o několik řádů nižší, (a jaká tedy je ta velikost KK ?) Dobrá otázka. Protože to píšu v práci, mám tu k dispozici jen 15 let staré výsledky měření. Ty udávají hodnotu $\Lambda < 10^{-57} \text{ m}^{-2}$. Doma ale jistě vystrachám přesnější hodnotu. Zajímavé by také bylo, kdyby velikost kosmologické konstanty vyplynula ze samotné teorie sytoprostoru, stejně jako z ní vyplynula např. velikost Hubbleovy konstanty. Je také třeba říci, že s objevem temné energie Kdo jí objevil ? a čím, jakým experimentem byla potvrzena...ta temná hmota, ta temná energie. Zatím jsem to četl tak, že „když nevychází rovnice, tak tam musí >něco<, zkrytého být“. coby protikladu k temné hmotě ve vesmíru se ukázalo, že kosmologická konstanta vlastně žádnou konstantou není. Že se její hodnota v minulosti postupně měnila a bude se měnit i nadále. Pro účel popisu scénáře budoucího průběhu změny velikosti vesmíru se dnes tedy používají jiné konstantní členy charakterizující vlastně druhé derivace změn velikosti vesmíru v čase. Jako nejpravděpodobnější scénář dalšího vývoje této vesmírné bubliny se v současnosti jeví **model** (model..., já také mám model...a Papuánek má také model jak v pralese najít lék na AIDS) stále se zrychlující expanze, která za nějakých 100 miliard let skončí tím, že se vesmír jednoduše přefoukne a praskne. než hodnota, kterou předpovídá teorie strun. Jinak se ale nějaké ty červí díry (dosud ale myslím pouze "ucha") objevují již i v teorii strun. Viz např. velice zajímavé závěrečné kapitoly vynikající diplomové práce Michala Fbingera:

<http://www.zoevistian.nazory.cz/docs/Text.ps>

Zaslal: pá, 12. listopad 2004, 22:41 Předmět: Antropický princip

Ony existují tzv. **silné verze Antropického principu**, které jsou opravdu spíše spekulacemi a s vědou nemají mnoho společného. Příkladem takovéto silné formulace je např. v citovaném článku formulace Barrow - Trippler. Na druhé straně však existuje rovněž tzv. **slabý antropický princip** (viz např. Hawkingova formulace v témže článku), který je standardní součástí inflační kosmologie, neboť velmi jednoduše a při tom elegantně vysvětluje, proč jsou fyzikální konstanty nastaveny tak jemně, že kdyby došlo ke změně jen některé z nich a to až na 10. desetinném místě, ve vesmíru by se v nadstropovém množství např. nevytvořil ani uhlík - prvek to pro život nepostradatelný.

Jediným problematickým bodem antropického principu prozatím zůstává absence nezvratného důkazu existence obrovského množství navzájem různých vesmírů, která je nutnou a postačující podmínkou jeho platnosti.

Na tomto místě stojí za připomenutí ještě jeden pozoruhodný pohled na antropický princip:

<http://www.aldebaran.cz/forum/viewtopic.php?t=70>

Pochopitelnou pravdou ale také je, že mnozí kosmologové (včetně samotného Hawkinga) by jistě uvítali coby vítězství ducha nad hmotou, kdyby se podařilo formulovat model, z něhož by vyplynuly hodnoty fyzikálních konstant jaksi exaktně. Tedy nikoliv jen empiricky, k čemuž nás na základě statistických předpokladů o množství různých vesmírů, omezuje antropický princip.

Přírodě ovšem nelze diktovat. Pokud byly na počátku každého vesmíru nastaveny jeho fyzikální konstanty vsutku zcela náhodně (jak předpokládá antropický princip), pak jsou veškeré tyto snahy marné a možnost jejich teoretického odvození navždy zůstane jen zbožným přáním teoretiků. **Asi je to tak, jsem téhož názoru**

<http://www.zoevistian.nazory.cz/docs/OTR.doc> (Reissnerova - Nordstomova geometrie)

Zoe D.J.Zoevistian@seznam.cz

Na závěr malá poznámka o systémech jednotek. Kromě systému SI, který, jak jistě víte, operuje se sedmi základními veličinami, existuje také systém CGS (centimetr, gram, sekunda), který v pohodě vystačí jen se třemi veličinami. Jednotlivé variace tohoto systému, jako je například CGSe, CGSm a Gaussova soustava jednotek jsou ve fyzice dokonce využívanější pro svoji jednoduchost, než System International (SI). ?? jsem laik, to jsem nevěděl... Někdy to samozřejmě vede k problémům, jako u té americké družice, které posílali z NASA instrukce ve stopách a ona si chuděrka myslela, že je to v metrech a tak s sebou flákla o povrch Marsu. To jsem nevěděl... Proto se u nás na matfyzu věnoval celý jeden semestr převodům mezi jednotlivými soustavami jednotek, a musím říci, že je to jedna z vůbec nejtěžších látek. Kromě soustavy CGS, existuje ještě tzv. Dvojková soustava, A tu už já jsem se na škole učil jeden semestr... ale jsme se to naučili mechanicky. která operuje právě již jen se dvěma veličinami a sice metrem a sekundou. Všechny ostatní veličiny jsou v této soustavě veličinami odvozenými právě jen z délky a času. ?? Ha, ho, - to nevím, že něco takového existuje, to bych rád viděl vlastním okem. To však ještě není všechno, neboť taková Geometrodynamická soustava jednotek operuje již jen s jedinou jednotkou - jednotkou délky. ? Všechny veličiny, jako je čas, hmotnost, elektrický náboj, moment hybnosti, atd., atd., jsou v ní vyjádřeny v jednotkách délky - metrech. ? Právě v této soustavě jsou psány např. všechny učebnice Obecné teorie relativity a fyziky prostoročasu. ? No, to bych rád viděl aspoň ukázkou Z dalších jednotek bych jmenoval např. tzv. Planckovu soustavu, v níž jsou obvykle psány učebnice kvantové mechaniky, nebo třeba Přirozenou soustavu jednotek, která je kombinací dvou předchozích. V ní se píší učebnice relativistické kvantové teorie a kvantové teorie pole.

Takže, když to shrneme, vesmír lze v pohodě popsat dvěma, nebo dokonce jen jednou jedinou veličinou a není při tom potřeba se snažit za každou cenu měnit stávající fyziku. Ta je dost dobrá, neboť nám souhlasí s experimentem a vo tom to je. No, to je sice fakt, žasnu, ale... (já do této vteřiny jsem nevěděl, že už fyzika byla do dvouveličinových rovnic „přetransformována“) ale postavení vesmíru do dvouveličinového vyjádření má tu výhodu a novotu a potřebu v tom, že se ukáží jevy, vztahy, které se při „současné zápisové technice“ neprojeví. No, to bych rád viděl ty rovnice interakcí popsané pouze dvěma veličinami. Já na ukázkou posílám –v příloze - své výtvary zápisů např. jaderného cyklu CNO ve své znakové řeči.

S pozdravem D. J. Zovistian.

Zdravím přítele Davida J.Z.

23.11.2004, 17:14 hod.